

● ÚVODNÍK

Pozdvihněme hlavy

Když byste uslyšeli o válkách a nepokojích, nevyděste se. Neboť to musí nejprve nastat, ale konec nebude hned. Potom jim říkal: „Povstane národ proti národu a království proti království, budou veliká zemětřesení a na různých místech hlad a mor; budou hrůzy a veliká znamení z nebe. Avšak před tím vším vstáhnou na vás ruce a budou vás pronásledovat ...

Ale ani vlas z vaší hlavy se určitě neztratí...

Lidé budou omdlávat strachem a očekáváním toho, co přichází na celý svět; neboť mocnosti nebes se zatřesou. A potom uvidí Syna člověka přicházet v oblaku s mocí a velikou slávou. Když se toto začne dít, napřimte se a zvedněte hlavy, protože se přibližuje vaše vykoupení. Lk 21, 9–28

Končí čas prázdnin a dovolených, z hlediska medií končí okurková sezona. Většinou se toho děje méně a tak média píšou o věcech, o kterých by běžně nepsala. V některých ohledech to bylo i letos podobné. Nepodstatné informace o ničem a důraz na zprávy o různých katastrofách, protože to se lépe prodává. Přesto letos bylo více podstatných zpráv. Evropa je po létech pokoje, hospodářského růstu a poklidného života zadlužovaná na úkor budoucích generací zneklidněna. Krize na Ukrajině za nevyjasněné vojenské účasti Ruska a předlužené Řecko, které ohrožuje politický projekt eura, zneklidňovaly Evropu už na jaře. V létě zpravodajství utichlo. Krize v Řecku se odložila nasypáním dalších peněz a na Ukrajině neumírá dostatek lidí na to, aby se o tom vyplatilo informovat. Evropa nyní žije vlnou uprchlíků. Někteří mluví o novém stěhování národů. Jak se zdá, ti nejvíce postižení zůstávají na místě a do Evropy se dostávají hlavně ti, co mají na zaplacení převaděčům. A Evropa vnímá ohrožení své největší modly - životní úrovně. Do toho se stále nepodařilo eliminovat Islámský stát a různé začíná vystrkovat i Severní Korea, tento stát, troufnu si říci, s démonskou vládou. Přesuny raket a vojsko ve válečném stavu není dobrá zpráva nejen pro Jižní Koreu. A do toho se nějak podivně chová počasi.

Jak na to máme zareagovat my? Za sebe musím říci, že přestože po snížení životní úrovně netoužím, nějak zvláště se jí neobávám. I kdyby nastala, budu si pravděpodobně stále žít mnohem lépe než moji rodiče a než jsem si žil v době svého dětství. Hrozba konfliktu na Ukrajině je vážnější a nezlá-

nutí imigrantské vlny by mohlo být dokonce katastrofální. Trápí mne osudy křesťanů v Severní Koreji a na území Islámského státu, i když je osobně neznám. Moje starosti vedle jejich utrpení blednou. Vnímám, že je doba změn, neklidu a nebezpečí. Je důvod k obavám.

Když otevřu Bibli a čtu slova Pána Ježíše, dostávám novou perspektivu. Nejde se nic, co by nepředpokládal. Války, pronásledování, přírodní katastrofy. V tomto porušeném světě byly vždy. Ke konci věků jich jen přibude. Proto, aby se jasněji ukázal rozdíl mezi Božím lidem a těmi, kdo se před Bohem ještě nesklonili. Ty těžké věci jsou znamením, že se blíží příchod Pána. Nevíme, kdy to bude. Ještě za našeho života nebo později? Nevím, ale blíží se a proto můžeme pozvednout hlavu. Neděje se nic nečekaného. Bohu se nic nevymklo z rukou a kontroly. A my můžeme být těmi, co přinášejí naději. Nikoli falešný optimismus, že vše dobře dopadne. Nedopadne, protože hřích má následky. Ale tam, kde se rozhojnil hřích, se také rozhojnila milost. Takže v tom případě je naše země kandidátem na Boží navštívení. Vyhližím ho, chci ho a chci pracovat na tom, aby přišlo. Skrze hledání Boží přítomnosti, posvěcení, poslušnost a zvěstování evangelia.

Začíná nový školní rok. Sbor se vrací k běžnému provozu, nám začínají běžné pracovní a školní starosti. Co kdyby byl ale tento rok jiný? Co kdybychom pozvedli hlavy, udělali více kroků poslušnosti než loni po vzbuzení nadějí na Kristův návrat? Co kdyby letos Bůh naši zemi navštívil svou milostí a my byli nástroji této milosti?

Lubomír Ondráček

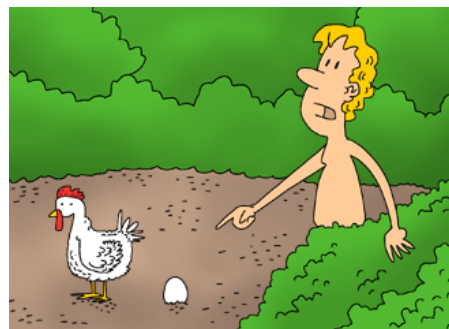
● SLOUPEK

Absolutistické zlovlády v Bělorusku, nebo v Ázerbájdžánu, vyvražďování obyvatelstva na Srí Lance, afgánské ženy jako zboží, nebo bolest matek, které se vydaly za prací do ciziny a jsou odloučené od dětí... My, účastníci mini festivalu Jeden svět, jsme trochu otresení. Sobotní promítání dokumentů nás zahltilo lidským utrpením. Takový je Svět! Otázky zůstávají nevyřešeny, odpovědi nejsou. To, o čem spolu dokážeme mluvit, je vděčnost, že my se máme dobře. Ale třebaže zlo, zdá se, někdy převládá, záchrana už se udála! Ježíš řekl: „Nebojte, já jsem Svět přemohl!“ Dobrá zpráva o odpuštění a darovaném životě je jediná odpověď i lék.

Nanda

www.kspraha.cz
www.facebook.com/kspraha

Prošvihl jsem to... co bylo dřív?

*Z angličtiny přeložil Tomáš Božovský
Copyright Gospel Communications International,
Inc - www.reverendfun.com*

PŘEČTĚTE SI

Za Afghánci do Řecka	3
Misie v Estonsku	5
Regiony na prázdninách	6+7
Objal mne Anděl	8
Unebování a nadobřování	8

Zprávy z vedení sboru

Ke konci srpna ukončil svůj několikaletý pracovní úvazek ve vedení chval a v dalších službách Vladimír Hoblík. Mírek od září začal sloužit v nové oblasti. Ve sboru zůstává a bude se dále zapojovat do služby chval, ale již jako dobrovolník, nikoli jako zaměstnanec. Jménem svým i celého vedení sboru mu děkují za jeho věrnou službu, přeji požeňování do nové služby a těším se na další spolupráci.

V březnu letošního roku navštívil náš sbor malý modlitební tým pod vedením Eillen Vincentové. Za jejich návštěvu jsme se také modlili v rámci měsíčních modliteb. Někteří se ptali na průběh a výsledek jejich návštěvy. Očekával jsem, že nám Eillen za-

šle ještě nějakou závěrečnou zprávu, a proto jsem otálel se zveřejněním informací. Protože jsme ale písemnou zprávu nedostali, budu tlumočit jen jejich ústní vyjádření. Tým se modlil na několika místech Prahy, setkal se se staršími sboru. Někteří členové týmu sloužili na setkání sborových služebníků, a také kázali na dvou regionech. Kromě povzbuzení, které přinesli, a prorockých slov pro konkrétní lidi, bylo jejich hlavním závěrečným poselstvím to, že nevnímali jako největšího nepřítele nějaké duchovní mocnosti v Praze, ale pevnosti, které se zlému podařilo zbudovat v životech jednotlivých křesťanů. Povzbuzovali k tomu, abychom se s nimi každý s Boží pomocí osobně vypořádali. LO

Léto na ostrově

„Jak se ti líbily letní Bohoslužby na Střeláku?“ „Mě moc!“ odpovídám na dotaz kamarádky. Opravdu jsem byla nadšená z toho, že se můžeme přes léto scházet takhle pospolu a venku. Navíc je

to možnost i pro lidi, kteří by jinak do kostela nepřišli, aby se doslechli o tom, že je Bůh miluje. Nebylo potřeba lidi zvat, ale jenom si s těmi, co šli okolo a měli zájem, popovídat, nebo jim dát letáček, pozvánku na Alf a hlavně

svůj zájem. Potěšilo mě, když jsem se doslechla, že celé shromáždění je díky vodní akustice dobře slyšet až na Kampě! Věřím, že Bůh si naše svědectví i písně mohl použít tak, jak by nás nenapadlo. Možná není vidět „ovoce“ těchto venkovních a vlastně i evangelizačních setkání – lidé se na nich neobraceli, to ale neznamená, že Bůh nejednal!

Na Střelckém ostrově fotografoval Tomáš Božovský.

Také je jistě, jako vždy, několik věcí, které by mohly být udělány lépe – to ať si každý dosadí své vlastní postřehy, ale vím, ze zkušenosti, že i přes

naše nedokonalosti je Bůh schopný použít si to, co mu nabídneme. Už se těším na příští léto – za průběh venkovních Bohoslužeb se začínám modlit! Své nápady, co zlepšit si také nenechám pro sebe a příště, bude-li „léto venku“, aktivně a osobně se o ně zasadím. Napiš mi, prosím, jak jsi ostrovní oslavu Boha prožil ty. Nanda

Modlitební témata ✨

- **Za lidi, kteří byli osloveni během** letních bohoslužeb, English Campu a dalších akcí – aby dále hledali Boha a navázali trvalý vztah s lidmi ve sboru a přišli na sborová shromáždění a skupinky.
- **Za podzimní Alf** – nápady koho a jak pozvat; za oslovené, aby pozvání přijali; za úvodní večer.
- **Mezinárodní situace** – speciálně za nalezení řešení pro uprchlíky v Evropě i pro ty, kteří se sem teprve chystají; situace na Ukrajině; vzrůstající napětí mezi Severní a Jižní Koreou – za změnu tyranského režimu v Severní Koreji.

O jednotlivých oblastech a akcích, za které jsme se modlili přes léto, se dočtete v samostatných článkách

Boydovi v Praze

Již mnoho let jezdí do naší země sloužit manželé Harvey a Catherine Boydovi. Tento zkušený manželský pár slouží zvláště v oblasti modliteb za uzdravení, a to jak výcvikem služebníků, tak přímo modlitbami za potřebné. Zatím spolupracovali hlavně se sbory AC CBH a sborem Juda Mělník. Letos poprvé navštíví i náš sbor.

V úterý 29. 9. budou mít setkání s lidmi, kteří se za uzdravení modlí. Toto setkání není otevřené a je třeba se na něj přihlásit na e-mail paha@kaes.cz.

Ve středu 30. 9. od 18:00 bude ve velkém sále našeho sboru otevřené shromáždění, na jehož závěr se budou Boydovi a další služebníci modlit za uzdravení. Shromáždění je otevřené jak pro členy našeho sboru, tak hosty z jiných sborů a je možno pozvat i lidi, kteří mají zdravotní problémy, ale zatím nejsou praktikujícími křesťany.

Povzbuzuji vás, abyste využili této mimořádné návštěvy Boydových v našem sboru. Lubomír Ondráček

Za Afgánci v Řecku

Na přelomu července a srpna se náš tým vydal na krátkodobý misijní výjezd do Athén. Chtěli jsme sdílet svou víru a praktickou pomoc s uprchlíky, kteří do Řecka přichází především z Afghánistánu sužovaného občanskou válkou. Jelo nás celkem sedm, z toho pět z KS Praha.

Bydleli jsme v centru města, takže jsme to měli blízko jak do střediska Helping Hands, k jehož dennímu programu jsme se připojili, tak na místa, kde se zdržují prá-

vému Bohu. Krásným příkladem je slepý Yasir, který do Řecka přišel asi před dvěma lety, a protože uměl skvěle jak persky, tak řecky a anglicky, pomáhal v Helping Hands jako tlumočník. Ač muslim, tlumočil křesťanské programy, a prý začínal každou repliku slovem „oni říkají, že...“. Jednoho dne „oni říkají“ zmizelo a stal se z něj křesťan. Během našeho výjezdu se rozhodl vydat se na cestu dál do Evropy a poslední den, který ve středisku strávil, vydal svědectví o tom, jak se mu dal Ježíš poznat (to je před skupinou muslimů dost odvážná věc). Ten den poslouchalo víc lidí, než obvykle, a mnozí

zvyklé, mám hned příležitost k vyprávění biblického příběhu o Ježíši. Když jsem se seznámila s Marjam, což je perská varianta Marie, musela jsem ji ho samo sebou říct také. Bylo to během jejího prvního dne v Athénách, cestou z athénské Alexandrios parku do střediska Helping Hands, kam jsme měli dovést skupinu žen a dětí, aby mohly využít sprchu, strávit s námi klidné dopoledne a dát si oběd. Pán Bůh to tak zařídil, že jsme se ocitli v Athénách ve správný čas a mohli tím pádem takovouhle akci pomoci zajistit.

Já jsem vedla několik žen, Marjam šla se mnou a vyprávěla, jak se jí stýská po rodičích, o náročné cestě přes hory a strachu o život během plavby přes moře, kdy se všichni modlili. Při další zmínce o Bohu řekla: „Bůh vás bude mít radši, že nám pomáháte.“ Chtěla jsem namítnout, že ne, že naopak pomáháme, právě proto, že nás Bůh má rád, a stejně tak i je. Ale zrovna jsme přecházeli rušnou silnici, pak jsem někomu vysvětlovala, kudy a jak dlouho ještě půjdeme, a k vysvětlení jsem se nedostala. Během času ve středisku jsem se bavila i s dalšími, bylo to příjemné.

Další den mi ale bylo líto, že jsem to Marjam nestihla vysvětlit, a tak jsem se modlila, abych k tomu ještě měla příležitost. Za pár dní jsme se vrátili do parku, kde jsem ji zase potkala. Vysvětlila jsem jí, že každého z nás měl Bůh tak rád, že poslal Ježíše. Usmála se a vzpomínala, že se s křesťany setkala už cestou, v Íránu. To jsem ji viděla naposledy, při naší další návštěvě parku už tam nebyla, stejně jako většina těch, které jsme ten první den vzali do střediska. Byla jsem ráda, že měla příležitost setkat se s křesťany i v Řecku, slyšet o Ježíši a našem pohledu na to, jaký Bůh je a modlím se, aby se i v cílové zemi setkala s těmi, kdo jí budou zvěstovat Ježíše skutky i slovy.

Martina: Jmenuji se Martina. Když jsem před nějakou dobou byla na misijním výjezdu v Patrasu, pocítila jsem Boží volání do misie. Byli tam ale mladí chlapi a já jsem cítila, že je to spíš služba pro bratry. Když jsem se tedy dozvěděla o Martě a o výjezdech do Atén, kde se slouží i ženám a dětem, cítila jsem, že mám jet. Před odjezdem mi Bůh řekl, že ho tam poznám jiným způsobem a uvidím ho v očích dětí, že mi ty ženy přirostou k srdci víc, než si myslím, a že poznám novou část sebe sama a sílu, o které netuším. Všechno se to opravdu stalo.

Co se týče samotného výjezdu, cítila jsem, že Bůh chce propojit různá místa v Até-

Když přišel k okénku člověk, že chce čaj, a vypadal řecky, usmála jsem se a zeptala se „zachari?“ (s cukrem?) Pokud vypadal persky, neusmála jsem se a zeptala se „čaj širín?“ (sladký?)

Na pravé perské večeři u pravých persanů, Sedigeh (druhá zleva) a Rezy (čtvrtý zleva; třetí zleva je Sedigeh tatínek).

vě přišedší uprchlíci. Centrum Helping Hands má pravidelný týdenní program, díky kterému je schopno být v kontaktu s několika sty uprchlíky. Snaží se budovat s nimi dlouhodobé vztahy a věst je k Bohu, protože pro muslima je cesta k Ježíši zpravidla velmi dlouhá a komplikovaná. Většina muslimů se snaží žít svůj život tak, aby se zalíbili Bohu, a jejich duchovní život se vyznačuje značnou kázní a odevzdaností. Věří, že je Alláh svrchovaný, milosrdný a slitovný (jak se nespočetněkrát píše v Koránu), a pomáhá jim to žít s pokorou a oddaností bez ohledu na okolnosti. Já osobně jsem se za celé dva týdny nesetkala s nikým, kdo by si stěžoval na svou situaci – a to má většina uprchlíků opravdu nepředstavitelné zážitky – mluvila jsem s ženou, které Taliban sebral manžela, a Marta zase slyšela příběh rozvedené maminky, která neměla možnost vydělat si na živobytí jinak než prostitucí (tzv. krátkodobým manželstvím, aby to v islámské zemi prošlo; pozn: pokud si v té zemi žena nevzdělá na živobytí, pravděpodobně umře hladu – žádné dávky tam neexistují). Takoví lidé se pak snaží hledat útočiště v Evropě. Nehledě na to, co prožívají, přijímají od života dobré i zlé s tím, že jejich Bůh je spravedlivý. Když se pak stanou křesťany, berou svou víru právě tak vážně a zodpovědně, jak jsou zvyklí z islamu, tím spíš, že už slouží tomu

odcházel s Bibli nebo jinými evangelizačními materiály. Byla jsem opravdu dojatá, jak velké ovoce může Bůh shromáždit skrze to, že se někdo muslimům dlouhodobě věnuje. V následujících odstavcích se dočtete zážitky nebo postřehy od většiny účastníků výjezdu.

Johana

Aleš: Nejdřív jsem měl z celého výjezdu trochu obavy, obavy z neznámého. Moc jsem nevěděl, co mám čekat. Ale nakonec mě celý pobyt duchovně osvěžil a povzbudil mě s těmito lidmi komunikovat. Nejvíce stresující byla jazyková bariéra, ale na druhou stranu jsem viděl, že se mi velmi vyplatilo naučit se alespoň těch pár perských frází. Za tu vědomost a otevřenost v očích těch milých lidí to určitě stálo. Velkým povzbuzením pro mě také bylo vidět hlubokou radost pár bývalých muslimů, kteří se setkali s Kristem. Taký bylo supr tohle všechno prožívat společně se skvělým týmem, nebýt v tom sám.

Marta: Během misijních výjezdů mezi perské uprchlíky jsem začala být vděčná za své jméno. Když někomu při představování přijde ne-

● MISIE: za Afgánci v Řecku

nách a zabrat území, po kterém jsme chodili, pro Ježíše a že jako zástupci Evropy, kteří patříme Kristu, máme přivítat uprchlíky jako zástupce Asie. Náš Bůh je Bohem národů. Vnímala jsem, jak si v tom nás všechny Bůh používá. Když jsme například letěli letadlem, cítila jsem, že něco prorážíme v Duchu. Obzvláště na cestě zpět jsem na letišti v Aténách cítila velký tlak, ve vzduchu to pak pominulo. Později jsem pochopila, že to byl boj za duchovní cestu ke svobodě pro uprchlíky. Prostě aby Řecko pustilo uprchlíky dál. Takže nejsilnější zkušenost jsem měla na letišti v Aténách a pak v letadle. V ovzduší se totiž odehrává nejvíce duchovních bojů a člověk, který se napojí na Boha a modlí se v ovzduší, může promodlit veliké věci. Další podobná zkušenost přišla, když jsem dlouho plavala v moři a cítila, že můj Duch bojuje s těmi vlnami a vnímala jsem v sobě lva. Byl to silný zápas, měla jsem žízeň, a přesto jsem se nemohla vrátit na břeh, dokud boj neskončil. Na konci jsem cítila, že moře je podmaněné Bohu. Byl to boj za to, aby moře nebylo zhoubou těm, kdo přijíždějí z Asie, protože i v moři se odehrávají duchovní boje. Důležité jsou i kopce, takže když jsme jednou vystoupili na horu a modlili se za řeckou zem, opět jsme vnímali, že naše modlitby mají moc podmanit zem Kristu.

Jako členové týmu jsme byli velmi různorodí, ale každý důležitý a měl svůj úkol. Za jiných okolností bychom se asi nepotkali, ale bylo vidět, že nás dal Pán Ježíš dohromady. Díky Bohu mezi námi byl pokoj, všechny potenciální vážnější konflikty Bůh přikryl. Pamatuji si, jak jsme se jednou vraceli od moře a jeli místní dopravou a bylo tam strašně přeplněno a mě hrozně štvali lidé, kteří se na mě cpali. A pak jsem slyšela tichý hlas Pána Ježíše: „Martí, neboj se, na mě se také tlačily davy a tím, že se mě dotkly, byly požehnány. Já jim teď žehnám přes tebe.“ Pozvedlo mě

to a pomohlo. Co se týká misijního poslání, nejvíce jsem cítila Ducha Svatého v parku, kde jsme se setkávali s utečenci v prostředí, kde „bydleli“.

Tak takhle se bydlí v parku...
Po večerech jsme do parku chodili s kytarou zpívat perské křesťanské písně, povídat si a hrát si s dětmi.

Helping Hands, ale i v parku a vůbec všechny, se kterými jsme se setkali i ty, kolem nichž jsme jen prošli. Byli to uprchlíci, ale i Řekové. Atény jsou teď zaplněné Božím Duchem, a jelikož jsou

Velmi se dotklo mého srdce, s jakou vděčností a vřelostí a zdvořilostí přijímali uprchlíci náš zájem a modlitby. Byli přístupní modlitbám ve jménu Ježíše, což mi udělalo obrovskou radost. Věřím, že si je dal Bůh povede k sobě. Nejsilnější zážitek pro mě byla setkání s těmito lidmi na rovině srdce. To už ve mně zůstane navždy.

Vzpomínám si, že ještě před odjezdem jsme měli sraz v Kutné Hoře a při modlitbách v jazyku jsem vnímala řeku, která proudí, řeku Boží lásky, která má zasáhnout všechny potřebné. A věřím, že se to splnilo. Řeka Boží lásky zaplavila nejen lidi ve středisku

srdcem Řecka, Boží Duch bude proudit dál. Mise splněna. Nechtěla bych také zapomenout na afgánské křesťany, jejichž sbor jsme navštívili. Velmi se mě dotklo, když jsem viděla s jakou horlivostí a zbožností uctívají Krista, a jak bojují v modlitbách za svoji zemi.

Kuba: Neplánoval jsem jet, ale Bůh měl jiný názor. Jel jsem a nelituju.

4 věci, kterých si vážím:

- otevřenost lidí, kterým jsme sloužili
 - možnost vidět, jak se někteří obrazejí ke Kristu
 - společné fungování v týmu
 - to, že jsme přijeli připraveni – kulturně, trochu i jazykově, hlavně Martina zásluha
- Ještě zajímavost na závěr - měli jsme připraveno pár písní v perštině a také několik frází (většina uprchlíků umí pouze persky), když jsme vyrazili ve volném čase do parku za uprchlíky, mohli jsme bez obav po třech dnech použít totéž – lidé v parku se vyměnili.

Kamil: Pro mě bylo povzbudivé, jak snadné bylo komunikovat v parku s Afgánci. Obzvláště pozitivně reagovali na pár frází a písně v perštině.

Bylo milé, že nespécifickou modlitbu přijali všichni, kterým jsem ji nabídl.

Povzbudilo mě vidět afgánskou církev v Athénách a afgánské a perské evangelisty mezi vlastním lidem.

Misijní výjezd Estonsko

Na letošní misijní výjezd do Estonska mi zůstanou vzpomínky ještě dlouho. Už jen proto, že mě zde čekala spousta nových překvapení, jako například můj první let, či první estonské slovo „peki!“ (do prkýnka). Rovněž díky činnostem jako hledání pokladů či připravování programů pro děti, které už jsou pro mě staré známé.

Co se týče „hledání pokladů“, naučil mě Bůh neklesat na mysli a neztrácet naději i když nic nenajdu, protože někdy jindy už ano. První den jsem vůbec nic nenašla, ten další hned tři poklady. Jeden z pokladů byl **chlapec**, kterému jsme koupili **letadlo**, jak nám to Bůh ukázal. Spolu s **maminkou** se začali usmívat a vypadali velmi překvapeně a otevřeně, proto jsme využili situace a pozvali je na naše programy. Další poklad byl v obchodě s **neprůhlednými okny**, brýlemi ve tvaru **srdcí**, **květinami**, **zlatými předměty** a zrcadlem ve tvaru **kruhu**, což byly všechno indicie místa z map pokladů. Rovněž jsme měli mezi jmény napsáno slovo **kirik**. Prodavačka byla věřící a chtěla modlitbu za syna, který nechodil do církve. Před odchodem jsme zjistili, že to slovo na naší mapě znamená kostel či církev! A poslední poklad se nacházel ve **skate parku u lampy**, s **graffiti obrázky** a u **U-rampy** (viz **obrázek z mapy pokladů**). Jednalo se o teenagera s **bílou barvou na basebalové čepici** a **náramkem na ruce**. Mezi modlitebními potřebami na mapě stál zapsán **problém s pravou nohou**. Hoch nám s údivem sdělil, že ho bolí právě kotník pravé nohy a dovolil nám se za něj modlit.

Bůh k nám během celého výjezdu neustále mluvil a přemýšlela jsem nad ním i v noci, kdy jsem vnímala (jistě díky přímlovým modlitbám) jeho přítomnost. Dokonce se mi zdály, věřím, dva prorocké sny, což mě velmi potěšilo a povzbudilo.

Noc však samozřejmě nebyl jediný čas s Bohem. Mělo mě překvapilo, že jsme dopoledne trávili chválením Boha, nasloucháním Jeho hlasu a čtením úryvku z Bible. Jedno dopoledne jsme obestoupili mapu světa a žehnali Evropě. Tato činnost mi připomněla, že po mě Bůh chtěl, ať se doma modlím s mapou za pronásledované křesťany.

Odpoledne pak následoval program pro veřejnost. Nejprve jsme předváděli evangelizační tance a scénky a poté jsme se rozdělili na workshopy tance, dramatu, tvoření a sportu. Chvála Bohu, že vyslyšel (přímlovné) modlitby a právě v tuto dobu, kdy se skotáčilo venku, nikdy nepršelo.

Jedno odpoledne bylo naším úkolem pohladit na duši chválami a pobavit tancem a scénkami lidi v domě pro postižené. Na jejich obličejích i neustávajících objetích šlo vidět, že naše snaha splnila svůj účel a příští ročník se mají nejspíš opět na co těšit.

Po výdeji energie bylo vždy potřeba ji doplnit. Kulvi (pastorova žena) spolu s některými ze svých deseti dětí nám pravidelně chystala polední a večerní „dlabačky“ (Pavlovo oblíbené slovo hned po „absolut“). Po takovém množství jídla jsme se cítili opravdu absolutně přeplnění. Z čehož plyne varování: Pokud hodláte jet na Tapa 16, rozmyslete si to. Rozhodně nepřijedete

jen s plno zážitky, ale i pár kily navíc. Aneb jak Pavel říká: Tyhle dlabačky, to snad není žádná misie!

Mějte se požehnaně, a pokud se i přes výše vypsání varování rozhodnete jet, budu s nadšením očekávat vaše svědectví.

KS Ostrava, Jana Horáková

Motiloni v Jizerkách

Ráda poznávám nové kraje se zvyklostmi, které mě tak trochu matou a jazykem, jemuž nerozumím. Je v tom něco obohacujícího být někde úplně neznámou. Vracet se však na místa, která znám, je jako potkávat staré přátele. Zaznamenáte změny a při chůzi známými místy objevíte i zákoutí, která dříve zůstala nepovšimnuta. Navíc máte vzpomínky na historky, z nichž některé byste možná raději nezažili. Ale o to lépe se na ně vzpomíná, jdete-li tudy znovu za sluníčka namísto bouřky či noční tmy, když jste předtím za dne kapku víc bloudili...

S regionem Palmovka jsme už podruhé jeli do Bílého Potoka. Spanilé místo v Jizerkách. A Jizerky jsou mému srdci obzvláště blízké. Palmovka je tu podruhé, ale asi den a půl pěší cesty přes hřeben stojí malá chaloupka, kterou jsme s rodinou po mnoho let navštěvovali tak často, že jsme ji měli jako svoji. Na letošní dovolenou jsem přes lásku k těmto horám jela tak trochu s obavami. (Inu, víte, na obavy jsem vážně odbor-

ník.) Zavázala jsem se k pár věcem, a zda je zvládnou bez následků své obvyklé nervozity na mých bližních, jsem nedokázala odhadnout. A povedou se? Ano, mám skvělé spolupracanty a Hospodina, za jehož služebníky si troufáme směle se považovat, je s námi, říkála jsem si. Kéž tedy pomůže mojí nedověře.

Pomohl. A více než to. Ke zkrácené verzi hry o Motilonech, kterou jsem před lety se svými, dnes již odrostlými, dětmi hrála právě na „naši“ chaloupce, se přidalo několik dětí z rodin, které k naší regionální partičce nepatřily a přijely se zotavovat do stejného zařízení. „Táborák byl moc prima a děti byly rády, že Motiloni jejich dary dobře užili a ještě jim je v pořádku vrátili :) ...“ psala mi má spolupachatelka herního programu zprávu ze závěru hry, kterého jsem se už nemohla zúčastnit. Byl součástí večera u ohně společného pro Motilonské děti i spřátelené blédé tváře.

Nervozita mě nepohltila a tak jsem mohla užít i prima soukromý čas s mými ještě neodrostlými dětmi a manželem. Dobyli jsme

Paličnick a Polední kameny spolu s Frýdlanským cimbuřím, namodřili si úsměvy borůvkami.

Ranní modlitební chvíle, večerní programy, chvály, zprávy z delších výletů autem například do lázní Libverda, více i méně vážné rozhovory v denních i nočních hodinách, sportovní výkony i odpočinek v trávě u potůčku. Něco nesnadných silných emocí. Legrace u deskových her. Návlek Tance vzkříšení, který jsem já raději sledovala jen zdálky. Pár slov při vaření v kuchyňce. Příjezdy a odjezdy. Tohle všechno bylo součástí Boží práce na nás a s námi. Ráda jsem ji zažila.

Myslím, že se nikdy dost nenabažím příběhu o Bručkovi. Nekňubovi ve věcech táboření v přírodě a nesmírně jazykově obdaranému, odvážnému a vytrvalému člověku. Přišel na místa, kde se jen těžko dalo přežít a kam by se jako zkušený táborník možná ani nevydal. Nedal se odradit těžkostmi, bolestí a nebezpečím. Ta místa i lidé se mu stali přáteli, které už neopustil. Přinesl jim věčný život v Pánu Ježíši Kristu. A tím naplnil Boží povolání. To chci a doufám, že touha po tom mě neopustí.

Katka Hu

Střed a Hostivař společně

Na první dovolenou našeho regionu Hostivař jsme spojili síly s regionem Střed a prožili jsme výborné dny od 18. do 24. 7. v KC Immanuel na Dlouhém u Žďírce n. D. na Vysočině. Mnozí jsme společný čas využili nejen k odpočinku, ale také k „oprašování“ vztahů a přátelství se sourozenci ze Středu. - po prvních měsících samostatného provozu Hostivaře bylo o čem vyprávět!

Před horkem jsme unikali k vodním plochám, z nichž nejoblíbenější v okolí se stal zatopený lom u Srní s nádherně čistou vodou. Jen na čtvrtěční výlet k Ranským jezírkům bylo pod mrakem – jako by se i v takových okolnostech tady na Dlouhém prolínalo nebe se zemí. Některé večerní programy měli naši hosté: Marek Prosner a pastor Yomi. Nechyběla ani pravidelná ranní modlitební setkání,

oblíbené Raničky nejen pro děti, ale také různá tvůrčí či vyučovací setkání a samozřejmě podvečerní fotbal. Hodně radosti bylo i při návleku izraelských tanců. Povzbuzením nám byli také senioři z regionu Střed, kteří se aktivně zapojovali do většiny akcí a kteří jezdí na dovolené už pravidelně.

Po týdnu jsem se vracel do Prahy s pocitem mnohem delší dovolené, na kterou budu vděčně a rád vzpomínat.

J. Hejnic

Východ v Bělči ☺

Možná si někteří říkáte, proč ten smajlík v nadpisu. Důvod je jednoduchý – do Bělče nad Orlicí jsme jeli už potřetí. Že by to mohla být nuda? Na tu neměla většina z nás ani tentokrát čas – příležitostí, jak ji případně zahnat, bylo každý den hned několik. Ráno po snídani jsme se na společných setkáních zamýšleli nad našimi oblíbenými verši z Písma, chválili jsme Boha a slavili Večeři Páně. Po dvě dopoledne měly děti svůj program, jeden na téma Archa Noemova a během druhého jim Petr M. pomoci knížky beze slov přiblížil evangelium. Aby o hraní nepřišli ani dospělí, připravila Jiřka H. na další dopoledne hru pro všechny – opět na téma archy. Podle počtu bodů získaných v jednotlivých disciplínách byla družstvům přiřazena jedna z barev duhy, která je dovedla zdejší les ke sladké odměně. Nutno dodat, že si ji všichni vskutku zasloužili, protože soutěžili ze všech sil a rozhodčí neměli leckdy jednoduchou úlohu...

A kdo měl ještě dostatek sil, mohl si jít zahrát volejbal ☺. Letošním cílem společného výletu byl Potštejn. Nejprve jsme navštívili krásný zámek, kde nás čekala hraná prohlídka. Během ní nám šašek, hraběnka Chamaré a magistr Lukulus Kebulus pomáhali řešit záhadu ztraceného obrazu a přiblížili nám vtipně a nezapomenutelně život na zámku v období baroka ☺. Po prohlídce jsme zavítali na výborný oběd do nedaleké restaurace. Jen procházku ke zřícenině zdejšího hradu jsme kvůli nepříznivému počasí už nepodnikli.

Během večerních setkání jsme se zabývali tím, jak zvěstovat evangelium a vydávat svědectví. A to nejen teoreticky, ale i prakticky. Měli jsme i několik modlitebních setkání za nemocné a jeden večer jsme chválili Boha a čekali na Jeho slovo. Poslední večer jsme strávili společně u ohně. Byl to prima týden a myslím, že je zač děkovat ☺.

Zuzka Mourková, region Východ

● REGIONY NA PRÁZDNINÁCH

Jih ve Špindlerově mlýně

Letošní letní regionální dovolenou Jihu jsme uspořádali ve velice krásném místě, ve středu Eljon ve Špindlerově mlýně. Ubytovací zařízení, původně katolická fara, kterou jsme si celou pronajali, poskytuje pohodlné a příjemné ubytování pro 22 lidí ve dvou až šestilůžkových pokojích. Vzhledem k nižšímu zájmu ze strany členů regionu jsme zbylá volná místa snadno obsadili lidmi z okruhu čtenářů článků Dana Drápala z různých koutů naší republiky. Tak se sešla velice rozmanitá skupina aktivních lidí v křesťanské službě, počínaje kazatelským párem z CB Kyjov přes ředitele velké neziskové organizace, zvučného rádia Proglas nebo národní vedoucí Royal Rangers. Většina se vzájemně neznala. Díky společné přípravě snídaní a večeří, jak je již na dovolených Jihu zvykem, jsme se velice rychle sblížili. Ráno jsme společně vyráželi jako skupina s tím, že výlety byly povětšinou plánovány tak, že méně nároční turisté se od hlavní skupiny mohli během výletu různě odpojit, až vykristalizovala skupina, která prošla nejnáročnější trasou. Z jedné strany jsme ze Špindlu došli až

na Sněžku, Černou horu nebo přes prameny Labe na Voseckou boudu nad Harrachovem. Prošli jsme v podstatě celou nejkrásnější centrální část Krkonoš. Počasí nám přálo, takže otužilejší zájemci se po výletech i chodili koupat do Labe nebo na přehradu. Každý večer jsme měli společné programy, připravené Danem Drápalem. Z různých úhlů pohledu jsme se cíleně zabývali tématem „Úskalí na cestě duchovní zralosti“, a také jsme si říkali svá osobní svědectví. O večerní programy byl opravdu velký zájem, všichni

se aktivně zapojovali do diskuse. Jeden večer jsme uspořádali večer chval a očekávání na Pána. Po týdnu společného pobytu jsme všichni společně při opékání vuřtů konstatovali, že jsme byli mile překvapeni hloubkou vzniklých přátelských vztahů a jednoty v Duchu, kterou jsme po celý týden společně prožili. Každopádně to byl mile strávený čas obecenství těla Kristova.

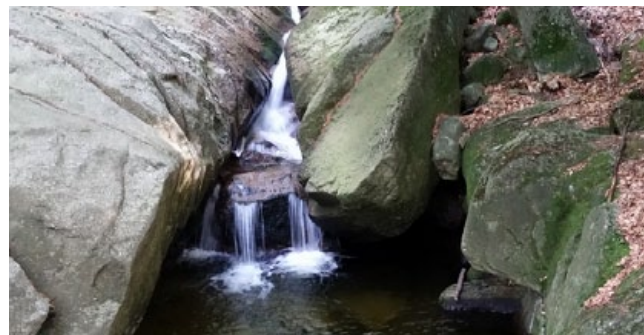
*Miloš Poborský,
region Jih*

Sever v Jizerských

Také letos jsme se koncem července vypravili na regionální dovolenou do Bílého Potoka v Jizerských horách. Někteří tu byli již potřetí, jiní poprvé. Říká se, že tu hodně prší, ale my jsme tu, podobně jako v minulých letech,

zbyl čas na volejbal nebo minigolf, nebo na popovídání se sousedy u kafe.

Večer jsme se společně scházeli s oče-

žili krásné počasí. Dohromady s dětmi se nás tu sjelo skoro sedmdesát.

Ráno jsme začínali u zurčícího potůčku, kde jsme se scházeli na modlitebni. Po snídani jsme se věnovali různým aktivitám. Kdo měl kolo, nechal se zlákat na blízký singltrek, jiní se vypravili za bližšími i vzdálenějšími cíli, a někdo si třeba jen užíval klidu a odpočinku v táboře. V pozdním odpolední

káváním, co zažijeme s Bohem. Dali jsme více času chvále, modlitbám a očekávání na Pána. To společné očekávání na Pána nám nejde tak, jak bychom si přáli, a proto jsme chtěli dát Bohu „větší“ prostor. Některý večer se nám to dařilo lépe, jindy to šlo trochu „ztuha“. V každém případě nás ale Bůh nezklamal a prožili jsme s Ním i spolu navzájem dobrý čas.

Ani letos jsme nevynechali oblíbený táborák, u kterého jsme slyšeli dvě svědectví o cestě k Bohu. A velkou radost jsme měli ze křtů dvou teenagerů. V horkém počasí bylo skutečně osvěžující, že se konaly v tůni horského potoka ☺.

Po společném týdnu jsme se rozjížděli obcerstvení a vděční Bohu za vše, co jsme mohli prožít. *Tomáš Božovský, region Sever*

Objal mne Anděl

„Pane a budeš tam se mnou, žejo? Jo já vím, že jsi se mnou pořád, ale...chtěl bych mít to očekávání, které mám, když jedu třeba na shromko. Chci se tam s tebou setkat...“

Byl červnový úterní večer a já jsem jel tramvají na koncert mé oblíbené (světové) punk-rockové, straight edge kapely Rise Against. Vystupoval jsem na Výstavišti a pospíchal na koncert, který měl každou chvíli začít. Před Incheba arénou na mě už čekal kámoš ze střední, který mě po půl roce pozdravil s novou kerkou na levém předloktí. Do arény jsme se dostali přes snědého chlápka s afrem, který se akorát usmíval a svítil na mě scannerem. V odpověď jsem mu ukázal vytisknutou vstupenku, kde si scannerem našel čárový kód a kývnul na mě, že můžu pokračovat. Po té co si ještě kámoš koupil tričko s potiskem kapely, jsme sešli do přízemí a show mohla začít. Rise Against měli dvě předkapely, Japonský medvědy, kteří celkem překvapili a Český Plzeňáky. Obě kapely ale sotva pohnuly atmosférou lidí, kteří vyčkávali na příchod hlavní kapely večera.

Jakmile Tim McIlrath, hlavní zpěvák, přiběhl na pódium, začali jsme se prodírat do předních linií. Naše snažení skončilo vytvořením nechtěného pogoovacího hloučku lidí. Po chvíli jsme si všimli, že pár metrů před námi pogueje mnohem větší masa lidí. Posunky jsme se shodli, že přemýšlíme o tom

samém a zamířili jsme přímo do centra dění. Náš adrenalin začal spolu s teplotou narůstat s každým našim krokem. Za chvíli jsme už byli celí promáčení potem. Timy se při jedné příležitosti dostal až k rukám diváků, kteří se v odpověď natlačili co nejvíce dopředu, takže já jsem plaval s davem, až jsem se nakonec ocitl dva tři metry od tváře zpěváka.

Po nějaké době jsem už byl doslova na šrot a po tom, co jsem si skoro ukousnul jazyk, jsem si řekl, že už mám dost a zamířil jsem do zadní části haly, kde s počtem lidí klesla i teplota. Dal jsem si džus a posadil jsem se u mantinelu kousek za prostředkem haly. Opatrně jsem hmatem zkoumal vnitřek jazyka a při tom poslouchal, jak se hudba začíná měnit do pomalejšího tempa, na které se nakonec zklidnil i dav. Začal jsem se modlit a ptát se Boha jestli mám něco dělat. Přišlo mi, že mi Bůh říká, „No tak běž dělat to, co normálně děláš. Běž tančit.“ (Na shromážděných ve sboru totiž tančívám) Postavil jsem se a šel jsem trochu více mezi lidi, abych nebyl tak na oči, ale stejně jsem se cítil trochu divně. Začal jsem chválit Boha v jazycích a prostě jsem tančil.

A pak se to stalo. Najednou cítím, jak mi někdo klepe na rameno. Otevřel jsem oči a otočil se. Usmívala se na mě nějaká žena, v červeno růžových šatech, s brýlemi na očích, kterou jsem v životě neviděl. Věk bych tipnul kolem 50 a byla

trochu při těle, něco ve stylu pohostinných babiček. Žena, která se vymykala veškerému očekávání účastníků punk-rockového koncertu, stála s úsměvem přede mnou a ukazovala prstem směrem nahoru, jakoby se mi snažila říct něco, co je naprosto pochopitelné. Pak mne objala.

Po tom, co se ode mne odlepila, se znovu usmála s tím, že už jako půjde pryč. Já na ni nechápavě zíral a otevřel jsem ústa v náznaku slova „Co...?“. Odpovědí mi byl její prst ukazující nahoru spolu s jejím širokým úsměvem a následně temenem hlavy houpačím se do směru, kterým odcházela.

Chvilku jsem tam jen tak stál a přemýšlel nad tou absurdní situací, a pak jsem se začal smát. Ve stejný okamžik jsem měl zcela jasný dojem, že mi Bůh říká: „Miluji tě a vím o tobě, vím, kde jsi a kudy chodíš, a jsem vždy s tebou.“ Byl jsem plný radosti a energie, cítil jsem Jeho přítomnost a nekončící lásku.

Potom jsem se rozhodl, že se vydám najít tu záhadnou ženu. Ušel jsem několik kroků směrem, kterým jsem ji viděl odcházet, ale nikoho ji podobnou jsem neviděl. Prošel jsem halu až dopředu, ale po ní jakoby se slehla zem.

Nikomuto tento názor nevnučuji, ale myslím si, že mě té noci navštívil anděl.

Povzbuzuji vás, čtenáři, Bůh o vás ví a on je s vámi na vašich cestách, proto mějte upřený pohled na Ježíše, vyhledávače lidských srdcí.

Michal Vadlejš, region Palmovka

● VYUČOVÁNÍ

Unebování a nadobřování

Život pod Boží vládou rozhodně není nudný. Ostatně ani nemůže nebyt dobrodružný, protože svět ve zlém leží a křesťan se neustále pohybuje na území pod vládou nepřítele. Z určitého pohledu se křesťanova pozice v tomto světě zdá být beznadějná. Podobně beznadějná, jako pozice novorozeňátka, narozeného v Betlémě někdy na počátku našeho letopočtu. Jakou šanci měli Josef s Marií proti Herodovým vojákům?

Zázrak inkarnace, kdy Boží syn přichází do tohoto světa v podobě malého dítěte, zranitelného a v podstatě bezmocného, mě nepřestává fascinovat. Boží syn, který mohl kdykoli povolát zástupy andělů, prožil svůj pozemský život bez jakýchkoli vnějších mocenských prostředků. Dokonce se – na rozdíl od apoštola Pavla – nemohl odvolávat ani na římské občanství.

„Jako Otec poslal mě, tak já posílám Vás.“ Tato slova jsou určena nám, kdo jsme

přijali vládu Kristovu. A náš Pán nás nenechává na pochybách, co to znamená: „Posílám vás jako ovce mezi vlky.“

To, čemu se říká „duchovní boj“, může mít velmi prozaickou podobu – není to nic superduchovního a zpravidla to nespočívá ve všelijakém svazování a rozvazování. Řekl bych, že unebování bloudících facek je snad nejdůležitější součástí duchovního boje.

Křesťan, který ví, že svět ve zlém leží, by neměl být překvapen, stane-li se terčem pomluv či dokonce bezpráví. Potřebuje si připomínat, že nikdy nesmí oplácet stejnou mincí. Jakmile by se vydal touto cestou, má už nepřítele vyhráno. Mstivého a vzteklého křesťana se bát nemusí – takový už totiž je na jeho straně, byť to netuší nebo si to nechce připustit.

Na každou vypjatou situaci v našem životě se můžeme dívat jako na součást duchovního boje. A v každé takové situaci je dobré se vnitřně zastavit a přemýšlet o tom, čeho asi chce dosáhnout nepřítel, a jak se v dané situaci zachovat, aby byl oslaven náš Pán.

Čeho chce nepřítel dosáhnout, když nás někdo urazí, pomluví nebo nějak jinak poškodí? Chce, abychom se litovali, abychom upadli do malomyslnosti, abychom přemýšleli o pomstě, nebo jednoduše abychom si zlost, která v nás vzkypěla, vylili na někoho jiném.

I nevěřícímu člověku je srozumitelný obraz facky, která bloudí světem. Šéf vynadá muži v práci, ten se rozmrzele vrátí domů a utrhne se na svou manželku, ta znervózní a zakřičí na děti, děti se začnou mezi sebou prát... a nepřítel se raduje a se zalíbením pozoruje všechny tyto scény.

Už před mnoha lety jsem zjistil, že křesťan může tyto situace řešit způsobem, pro který se hodí termín „unebování“. Je to něco jako uzemňování. Když uzemníte elektrický

● VYUČOVÁNÍ

spotřebiči nebo když instalujete bleskosvod, znemožníte elektrické energii, aby škodila. Uzemnění automatické pračky vám může zachránit život.

Uzemnění znamená, že potenciálně smrtící energie se jaksi rozplyne v zemi. Napětí zmizí.

S unebením je to vlastně stejné, pouze se jedná o záležitosti duchovní. Unebit bloudící facku je velice snadné. Stačí se podívat na celou situaci z hlediska duchovního boje a vědomě se rozhodnout, že ji prostě nepředáte dál. Jednoduše si o celé situaci pohovoříte s Pánem a požádáte ho, aby vám dal zahlédnout ji z jeho hlediska, tedy z hlediska duchovního boje. Pokud tak učiníte, nebudete mít po unebení pocit, že jste slaboch, který se nedokáže bránit, a netrápí vás pocit, že zrovna vy jste ten člověk, který si tu „bloudící facku“ nechal líbit a nepředal ji dál. Nepřítel se bude samozřejmě snažit vám namluvit, že „máte plné právo“ být taky naštvaný a někomu to dát najevo, a pokud ujedete, facku neunebíte a oplatíte stejnou mincí (byť v mnoha případech někomu jinému), bude vás utěšovat, že se to stejně nedalo vydržet, že každý musí pochopit, že jste byl opravdu hodně naštvaný a že přece křesťanství nespočívá v tom, že si necháme všechno líbit.

Pokud ale neztratíte správnou perspektivu a facku (nadávku, nespravedlnost...) unebíte, můžete mít slastný pocit, že jste nepříteli vypálili rybník. Ostatně, ze starého života přece víte, že pokud člověk oplatí urážku urážkou, uleví se mu, ale jen na velmi krátkou chvíli. Každá facka ostatně čeká na unebení – pokud k unebení nedojde, může bloudit světem do konce věků. To, čemu se říká „duchovní boj“, může mít velmi prozaickou podobu – není to nic superduchovního a zpravidla to nespočívá ve všelijakém svazování a rozvazování. Řekl bych, že unebování bloudících facek je snad nejdůležitější

součástí duchovního boje. Přitom se do toho může pustit prakticky každý, aniž by si vážně ublížil nebo upadl do nějakých bludů či extrémů.

A co má být to „nadobřování“? To jsem objevil při studiu Písma. V tomto článku není prostor vysvětlit, jak – chystám o tom knížku biblických studií, kde to podrobněji vyložím. Nadobřování je opak nakažování. Pokud se pohybujete v blízkosti infikovaného člověka, který kolem sebe šíří viry nebo bacily, můžete se od něj nakazit. Pokud se pohybujete v blízkosti člověka, který chodí s Bohem a žije posvěcený život, můžete se od něj naopak nadobřit. A nejvíce se nadobříte, pokud se naučíte chodit s Bohem. V krajním případě se můžete nadobřit natolik, že přestanete být vidět v tomto světě – to byl případ biblického Enocha z knihy Genesis.

Jako pastor jsem byl mnohdy smutný z toho, když jsem viděl, jak členové sboru, kteří mají vážné problémy, vyhledávají spíše jiné „problémáky“, místo aby se přidrželi těch, od kterých by se mohli „nadobřit“. Myslím, že není nic špatného na tom, snažit se pobývat v blízkosti lidí, na nichž vidíme, že vedou vítězný život. Pod vítězným životem nemám na mysli zbohatnutí, úspěšnou duchovní službu a podobné věci, ale právě schopnost unebovat bloudící facku a žít skromně a pravdivě. Nejlepší zpráva pro nás všechny ale je, že je možno „chodit s Bohem“. Je možno v každém okamžiku pamatovat na Boha, dotazovat se ho před každým závažnějším rozhodnutím, žít v neustálém děkování a prosit o Boží vedení. Bůh z nás nechce mít loutky – chce z nás mít bytosti, které ho mají rády a které s ním rády tráví čas. A pokud se s ním budeme chtít radit, nikdy nás neodmítne. Miluje totiž obecnost – láska k němu je zabudována v samotné jeho podstatě.

21. července 2015, Dan Drápal

● NA CO SE DÍVÁME

Bitva na Sinaji

V úvodu se divák seznámí s atmosférou plnou odhodlání, panující mezi Izraelci nejen v předvečer arabsko izraelského konfliktu, pro svou délku nazvaného jako Šestidenní válka. Během nepřítelů

matoucí demobiliza-

ce, režisér Maurizio Lucidi představí několik členů izraelského tankového praporu, kteří pocházejí z rozdílného prostředí, ale spojuje je společná služba v armádě.

5. 6. 1967 zahájilo izraelské letectvo překvapivý preventivní úder proti egyptským, jordánským a syrským vzdušným silám.

Následoval útok 3 tankových divízií proti drtivé přesile Egyptanů. Do této operace se zapojuje i kapitán Rafi a členové hlídky, které velí. V průběhu tankové bitvy hlídka, dělající tankům „oči“, přichází o oba své dzípy a je odloučena od hlavních sil. Vrtulník, který jim přiletí na pomoc, je po přistání zničen fanatickým střelcem a Rafiho mužstvu nezbyvá, než se vydat na pochod pouští. Cestou narazí na egyptskou raketovou základnu vyzbrojenou sovětskou bojovou technikou a díky momentu překvapení se jim ji podaří dobýt. Egyptané ve snaze za každou cenu zachránit strategicky cenný raketový arzenál, vyšlou do pouště jednotku, která svým počtem daleko předčí Rafiho vojáky.

Italský film z r. 1969 nemá přehnané umělecké ambice a je tak díky tomu jednoduchý na sledování a nevyžaduje kdovíjakou pozornost. Bojovým scénám nechybí přehlednost.

Bitva na Sinaji je hodně prodchnuta přemírou patosu. Zaznívá i z doprovodné hudby. I když mi patos jindy vadí, tentokrát na mě nepůsobil tak rušivě. Jeho téměř všudypřítomnost se ale hodně podepsala na nízkém hodnocení diváků. Na ČSFD dostal snímek jen 49 %.

Tak málo si určitě nezaslouží. Jde o nekravavý a dle mého názoru velmi slušný válečný film, který je vhodný pro celou rodinu. Pro příznivce tohoto žánru, může být bonusem, že jde o filmově neokoukané válečné bojiště.

Pavel Rosecký

f krouzkynapalmovce

Už jste si nás přidali do oblíbených na Facebooku, aby se o nás dozvěděli vaši přátelé? Sdílejte naše příspěvky?

Jan Sklenička *Violoncello v různých stylech*

čtvrtek
1. října
19:30

Koncert k vydání CD (Křest CD)

Vršovické divadlo Mana

(Moskevská 34)

Hosté: Jiří Jelínek (klávesy)

operní zpěvačka Michaela Kapustová

herečka Ivana Jirešová a další

Vstupné: v předprodeji 150 Kč (na místě 170 Kč)

Předprodej na internetových stránkách nebo v pokladně divadla. www.vrsovickedivadlo.cz

● OZNÁMENÍ

kurzvýchovadětí

Pět setkání o výchově dětí od 0 do 10 let pro nás, kteří se z toho občas trochu hroučíme...

lehký oběd + praktické a vtipné promluvy + diskuse u kávy ve skupinkách

HLÍDÁNÍ PRO DĚTI ZAJIŠTĚNO

témata

Budování pevných základů (13.10.)

Pět jazyků lásky (20.10.)

Nastavení hranic (27.10.)

Vztahy a zvládání hněvu (3.11.)

Hodnoty a odpovědnost (10.11.)

Kdy a kde

Setkání ve sborové budově Křesťanského společenství Praha, 1. patro,
Na Žertvách 23 (metro Palmovka)

Začátek v úterý 13.10. 2015 9:30-12:00

bližší informace

www.manzelskevecery.cz
602 164 540 (Radka)

cena a přihlášky

500 Kč (včetně občerstvení a příručky)
Závazné přihlášky na: radka.k@email.cz

od 30. 9. 2015

kurz výchova teenagerů

od autorů
kurzu
Manželské
večery

- praktické a vtipné přednášky
- diskuse u kávy ve skupinkách
- zaměření na věk 11-18

Na Žertvách 23, Praha 8–Palmovka

30. 9. – 9. 12. 2015

Každé setkání začíná v 19 hod. (středy)

a předpokládané ukončení je ve 20:30 hod.

Cena kurzu (10 lekcí) je 600 Kč/osobu.

Cena obsahuje příručku účastníka, drobné občerstvení (káva, čaj, zákusek).

kontakt: v.zaruba@centrum.cz, tel. 605 203 309

● Sledovat dlouhodobý cíl

30. 9. Porozumět proměně, 7. 10. Budovat pevné vztahy

● Naplňovat potřeby teenagerů

14. 10. Pět jazyků lásky, 21. 10. Efektivní komunikace

● Nastavovat hranice

4. 11. Postupná příprava na samostatnost

11. 11. Posilování zodpovědnosti

● Podporovat zdravý emocionální rozvoj

18. 11. Zvládání hněvu, 25. 11. Řešení konfliktů, zvládání stresu

● Pomáhat dělat dobrá rozhodnutí

2. 12. Předávat dlouhodobou perspektivu

9. 12. Připravovat teenagery na život

ALFA

Alfa

čt. 17. 9. 18:00 Příprava týmu 1 –
vedení skupinky (Knihovna Žertvy)

čt. 24. 9. 18:00 Příprava týmu 2 –
pastorační péče, služba na víkend (Knihovna Žertvy)

Kroužky na Palmovce 2015-16

tvořivost • zábava • poznání

● Just start to speak

– mluvit a rozumět v angličtině
pro mládež od 12–15 let
pondělí 17:15–18:00 hodin
vede Irena Martínková

● Hudební pátrání

– zážitková výuka poslechu hudby
pro děti od 8 do 12 let
úterý 16:00–17:00 hodin
vede Mgr. Johana Dittrichová

● Výtvarné techniky

– kreativita v práci s různými materiály
pro děti od 5 do 11 let
středa 16:00–17:00 hodin
vede Mgr. Kristýna Leitemannová

● Tajemství paláců a kostelů

– co nevíte o památkách
pro děti od 10 do 14 let
čtvrtek 15:00–16:00 hodin
vede Ing. arch. Tomáš Dittrich

● Víc než mačkat spoušť

– fotografický kurz
pro mládež od 12–16 let
úterý od 16:30–18:00 hodin
přibližně 6–8 setkání v rozsahu 1,5 hod.
vede Tomáš Božovský

● Proměna – obměna šatníku, vizáž

kurz v rozsahu 6 hodin (tři setkání)
je určen pro dívky od 14 let
pondělí 16:00–18:00 hodin
vede Dorotea Zůnová

Kroužky probíhají na Žertvách 23, Praha 8 u metra Palmovka.

Své děti prosím přihlašujte přes webové stránky.

Můžete nás také doporučit svým přátelům.

www.krouzkynapalmovce.cz

● OZNÁMENÍ

Mládež
KS Praha

WWW.MLADEZPRAHA.KAES.CZ

Křesťanské společenství mládeže

Č.ú.: 186564276/0300, v.s. 682102

od 9. září

DOROST (12 – 15 LET)

středy 17:00 – 19:00 hod.

více info

Jana Bukáčková

777 614 496

jana.buckackova@email.cz

od 8. září

POROST (15 – 18 LET)

úterky 17:30 – 19:30 hod.

více info

Šimon Ondráček

736 655 882

o.saimon@volny.cz

od října / dříve dle domluvy

ODROST (18 – 25 LET)

pondělky 18:30 – 21:00 hod.

více info

Michal Klesnil

737 984 138

michal.klesnil@kaes.cz

Večerní setkání pro mladé, kde to žije
téma Když není budoucnost

ŠESTA 13. 9. 18:00

Ortenovo náměstí 34, škola TGM

pestrý program vždy jinak vstup zdarma

mladezpaha.kaes.cz/sesta
Dita Frantíková 724435309
Křesťanské společenství Praha

**Příležitost prozkoumat
smysl života**

**čtvrtky 1. 10. – 10. 12.
v 18:30 hod.
pro mládež od 18:00 hod.**

v prostorách Křesťanského společenství Praha,
Na Žertvách 23, Praha 8 – Libeň
www.kspraha.cz

Alfa

kurzyalfa.cz

Sborový dopis je informační bulletin pro členy a přátele Křesťanského společenství Praha.
Odráží život regionů, slouží k jejich propojení a jednotě.

● SBOROVÝ INFORMAČNÍ SERVIS SBOROVÉ BOHOSLUŽBY

6. 9.

15:00 Kulturní dům Ládví, metro C Ládví.
Chvály: Hudební skupina pod vedením Jirky Jelínka
Kázání: Lubomír Ondráček – Známe Boží slovo a Boží moc?

4. 10.

15:00 Kulturní dům Ládví, metro C Ládví.
Chvály: Hudební skupina MLASK pod vedením Davida Bukáčka
Kázání: Petr Kácha – Vztah církve k Izraeli v posledních časech

19. 9.

SETKÁNÍ SLUŽEBNÍKŮ
od 9:00, Na Žertvách 23, Praha 8

21. 9.

SBOROVÁ MODLITEBNÍ
18:00 – 19:30, Na Žertvách 23, Praha 8

SEMINÁŘ PRO ZAČÍNÁJÍCÍ NEDĚLKÁŘE

Začínáš ve službě dětem? Nikdy jsi neabsolvoval/a žádný kurz pro nedělkáře? Neješ si jistý/á, jestli v tom budeš umět „plavat“? Seminář je určen pro všechny, kdo začínají sloužit v neděle, případně už pár let tuto službu vykonávají, ale bez toho, že by v ní byli vyučeni. Seminář je zdarma. Na setkání se těší Honza a Ráchel Bícoví.

Sobota 3. října, 10:00–13:00 hod. sborová budova, Na Žertvách 23, Praha 8

● INFORMACE O REGIONECH

Číslo u kolonky Počet členů znamenají:
dospělí/pokřtěné děti do 18 let/nepokřtěné děti

ČERNÝ MOST

Vedením pověřen: Pavel Louthan
Shromáždění: Region má společné shromáždění s regionem Východ.
Počet členů: 17/6/6

STŘED

Pastor: Petr Kácha
Shromáždění: Ne 10:00 Římská 20, Praha 2 – budova Fitzwilliam Business
Počet členů: 89/14/26

JIH

Pastor: Miloš Poborský
Shromáždění: Ne 10:00 (modlitby 9:30), Budějovická 9, Praha 4, u metra Budějovická.
Modlitební: v Ne 18:00 – Dáša Blažková, Slepál/14
Počet členů: 53/7/29

HOSTIVAŘ

Kolektivní vedení: Josef Hejnic, Václav Kordula
Shromáždění: každou neděli (kromě celosborového setkání) od 15:30 Toulcův dvůr, Kubatova 1, Praha 10–Hostivař,
Modlitební: Pondělí, následující po sborových bohoslužbách, od 19:30 u Hejniců, Tenisová 9
Počet členů: 17/5/1

JIHOVÝCHOD

Pastor: Zdeněk Rašovský
Shromáždění: Ne 10:00 (9:45 modlitební), Dům služeb, Vodnická 531/44, Praha 4 (Objekt je nový a není na mapě Googlu ani Seznamu.) Mapka na kspraha.cz/jihovychod/
Počet členů: 31/2/20

VÝCHOD

Pastor: Otakar Kunzmann
Shromáždění: Ne 16:00, Na Žertvách 23
Modlitební: každou neděli (kromě první v měsíci) od 15:00 v knihovně ve sbor. budově
Počet členů: 73/3/17

PALMOVKA

Kolektivní vedení: Tomáš Dittrich a Lumír Ptáček
Shromáždění: Ne 10:00, Na Žertvách 23
Počet členů: 85/27/23
Vstup: Ivona Stančíková

ZÁPAD

Kolektivní vedení: Mirek Bálek, Richard Roušal, Petr Žůna, Jirka Bukovský
Shromáždění: Ne 15:30, Komunitní centrum v Nových Butovicích (stanice metra Hůrka)
Počet členů: 44/7/17

SEVER

Pastor: Tomáš Božovský
Shromáždění: Ne 9:30, ZŠ TGM, Ortenovo náměstí, Praha 7
Modlitební: 28. 9. v 18:30 knihovna na Palmovce
Počet členů: 101/39/16

SBOR KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ PRAHA IČ 73631043

Korespondenční adresa

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8

Kontakt

tel./fax: 284 822 294
e-mail: praha@kaes.cz
www.kspraha.cz

Účet

Sbor Křesťanské společenství Praha
ČSOB, pobočka Praha 1,
Václavské nám. 32

nové číslo účtu: 223775399/0300

konst. s.: 0558

var. symboly:

01694	desátky	Sever
02694	desátky	Jihovýchod
03694	desátky	Palmovka
04694	desátky	Černý Most
05694	desátky	Západ
06694	desátky	Hostivař
07694	desátky	Střed
08694	desátky	Jih
09694	desátky	Východ
910	stavební fond	
682120	Izrael a Církev	
682130	dary na sborovou mládež	

SBOROVÝ DOPIS

Vydavatel:

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8
Vychází pro vnitřní potřebu sboru.

Šéfredaktor: Anna Slobodová,
e-mail: sd@kaes.cz

Redakční rada a redakce:

Tomáš Božovský, Anna Slobodová,
Pavel Rosecký

Sazba: Olga Hrdinová / APEO

Příjem článků:

písemně na adresu sboru nebo na e-mail
sd@kaes.cz

Uzávěrka:

Vždy k 10. předchozího měsíce.
Doporučená cena: 15 Kč

Příští číslo vyjde
v neděli
4. 10. 2015

